

ringens opinionstal. Vi har set andre tilfælde, hvor embedsmænd deltog aktivt i et projekt med at få nogle tidligere vismænd til at deltage i en annonce til kamp for eurodeltagelse osv.

Ikke projekter, som de pågældende embedsmænd var sat til for at hjælpe en minister med at gøre ministerens arbejde, men en ændret selvforståelse, hvor embedsværket kommer til at opfatte sig selv som en del af regeringens kampagneorganisation, som spindoktorer jo nu gør.

Og kigger man til England, så er det system nu udviklet til en helt grotesk udfoldelse, hvor premierminister Tony Blair har et sådant indre kabinet af spindoktorer, som styrer England. Jeg har endda forstået, at det er sådan, at hvis de enkelte parlamentsmedlemmer i New Labour skal stille et spørgsmål i parlamentssalen, så skal de først sende det spørgsmål til godkendelse hos en af Tony Blairs spindoktorer.

Det er selvfølgelig efter danske forhold et farceagtigt system, men det er altså et led i en international udvikling, som nedbryder det basisdemokrati, som folkestyret har hvilet på, nemlig medlemsorganisationerne i partierne, og erstatter det med professionelle apparater.

Og det er en tendens, vi også har set her i huset, hvor partier har brugt de forøgede midler til at ansætte spindoktorer.

Så det er et langt mere omfattende problem end selve den diskussion om regeringens håndtering af enkelte sager, som vi har haft i dag. Derfor synes jeg, det er kedeligt, at der er forskellige partier, som ligesom ikke har villet se, at det her dybest set drejer sig om, hvordan vores demokrati skal kunne overleve i en ny tidsalder, hvor det bliver stadig vanskeligere at få inddraget det enkelte menneske, og hvor det bliver sådan et tv- og spindoktordemokrati, hvis vi ikke passer på.

Der er nævnt mange eksempler. Jeg vil ikke gå yderligere ind i dem, fordi jeg synes i og for sig, det er veldokumenteret ud over alle grænser, at der har været den udvikling, at nogle grænser hele tiden er blevet flyttet og nedbrudt, og at det i allerhøjeste grad haster med at få gjort noget ved det.

Vi havde fra Enhedslistens side gerne håbet, at vi havde fået et bedre resultat ud af debatten, end der nu tegner sig. Det forslag til vedtagelse, som hr. Aage Frandsen har stillet, har den ene kvalitet, at det ser ud til at kunne samle et flertal. Og vi har det jo i Enhedslisten sådan, at vi stemmer for den mindste forbedring og altså også dette forslag.

Men jeg vil da gerne sige, at vi havde foretrukket, at man i stedet for at sætte ræven til at vogte gæs og bede regeringen om at udarbejde nogle retningslinjer, som den hidtil ikke har haft nogen som helst vilje til at udarbejde, så skulle Folketinget selv tage opgaven på sig og nedsætte et udvalg.

Det har der så i denne omgang ikke været ønske om, og jeg er også alvorligt bange for, at der ikke kommer meget ud af hele EU-delen af det her spørgsmål og spørgsmålet om retningslinjer for valgkampe i forbindelse med folkeafstemninger med det forslag til vedtagelse, der nu ligger. Men vi støtter det af den ene grund, at det holder debatten i gang, det holder processen i gang, og det aftvinger i hvert fald, at regeringen bliver nødt til at komme tilbage til Folketinget med et eller andet resultat, som vi så kan gå videre ud fra.

Jann Sjursen (KRF):

Indledningsvis vil jeg gerne takke forespørgeren, hr. Frank Dahlgard, for at have rejst en væsentlig debat om brug af statens penge og embedsmænd til fremme af bestemte politiske temaer, som det hedder.

Forespørgeren selv gjorde sig stor umage med i sin tale at fremdrage en lang række eksempler på, hvor i hvert fald forespørgeren mener, at grænsen for brug af embedsmænd er overskredet, og andre ordførere har også gjort det.

Jeg skal ikke forholde mig til de konkrete eksempler eller for den sags skyld selv fremdrage yderligere eksempler på, hvor man i hvert fald kan diskutere grænsen eller fremføre, at grænsen er overtrådt. Men jeg vil gerne sige, at det efter Kristeligt Folkepartis opfattelse er sådan, at der er sket et skred, ikke bare i denne regerings tid, men over længere tid, når det gælder regeringers og ministres brug af embedsmænd også i forbindelse med medvirken i aktiviteter, som tidligere hørte de politiske partier til.

Derfor er det for os at se ikke så meget et spørgsmål om, hvordan man får skovlen under den nuværende regering i den her sammenhæng, men et spørgsmål ikke bare om at få en diskussion om det, men også at få præciseret spillereglerne for forholdet mellem ministre og embedsmænd. I den sammenhæng vil jeg gerne understrege, at det fra Kristeligt Folkepartis side er helt naturligt, at embedsmænd også i konkrete sager skal rådgive den siddende minister i politisk-taktiske spørgsmål. Det er vigtigt i dag,